
Om Brugen af en Aaleruse / Om Brugen af Aaleruser II

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Om Brugen af en Aaleruse / Om Brugen af Aaleruser II

4

Om Brugen af en Aaleruse / Om Brugen af Aaleruser II

Om Brugen af en Aaleruse / Om Brugen af Aaleruser II

Om Brugen af en Aaleruse / Om Brugen af Aaleruser II

Af Kaj Munk

Nat.d.23.10.38[1]

FOR SJETTE GANG jog Pastor Ler Spaden igennem, for sjette Gang viste sig Klauses Barneansigt i Aabningen, for sjette Gang fastslog Proprietær Pil, at der ingen Ræv var i Hulen, og pludselig fo'r Hunden tilbage med et Vuf, og en spids Snude skød sig vejrende frem, hilstes med et Hurra og trak sig hastigt tilbage. Hr. Pil vilde straks skyde, men Gejstligheden løftede Idealets Fane højt, myrde et værgeløst Dyr uden at skænke det en Chance var unfair, man var draget ud for at skyde en Ræv, ikke for at slagte den, o.s.v. o.s.v., disse Ræsonnementer plus dette, at man vilde ødelægge Skindet ved at plaffe paa saa nært Hold, slog lidt koldt Vand i det kogende Blod. Men hvad nu? Lade den futte ud her i det tætte Buskads var en Uhyrlighed; der vilde overhovedet ikke blive Mulighed for Skud; efter megen Raadslagning blev man enige om at søge at faa den i en Sæk eller at faa et Baand om et Bagben, og saa ud paa fri Mark med den!

Ved Ransagninger af Præstegaardens Loft fandtes en Aaleruse. Idéen forekom genial. Der kunde fortælles Spalter om de Drøftelser, der gik forud, men lad det nu bare kortelig berettes, at det virkelig lykkedes at lempe Rusen ned foran Røret og ved at grave ned bag Ræven at faa den til at springe i Rusen.

Skønne, skønne Dyr! de ilende, næsten hvirvelvindige Bevægelser af den adrætte, smidige Krop, de hvide Tænders hastige Snap og Bid i Staaltraaden, Poternes flyvende Rispen, de klare Øjnes hidsige Spil i Spejden efter Udvej. Saa spekulerende og arbejdende og alt muligt forsøgende og ikke et Sekund forsagende, asede og masede den, at den næppe fik Tid til at være bange, i hvert Fald ikke til at blive sig sin Angst bevidst. Den var saa livsfyldt i dette sidste Øjeblik før Døden, at det forekom i hvert Fald en af Deltagerne en Utanke, at den om højst 3 Minuter vilde være bare en slatten Klump.

Naa, dø skulde den jo, det var dog Meningen, med det hele, og Hr. Pil havde Bøssen parat. Men Pastor Ler vilde ikke høre Tale om nogen Aflivning i Rusen, ud paa fri Felt med den i Spil hen over Agrene, saa et rask og sikkert Skud i det Øjeblik, dens Hjerte jubler over den genvundne Frihed, se, det var der Mening i for alle Parter. Heftig Modsigelse, stor Diskussion. Fægten i Luften, Trusler og Bønner. Forsøg paa Indførelse af Diktaturet: "Hvis I bærer jer saa barnagtigt ad og løber saa stor en Risiko, tager jeg hjem med det samme." Til sidst trak det op til, at der skulde telegraferes efter Chamberlain.

Dog - vi lever endnu i et demokratisk Land, hvor, naar det kommer til Stykket, Bonden sukker under Embedsstandens Tyranni. Med to Stemmer mod een (Klaus svarede: Stem-

mer ikke) blev det vedtaget, at Rusen med sin kostbare Last skulde bæres ud i Marken. Man vendte sig for at hanke op i den, og nu tror De naturligvis, kære Læser, at Mikkell havde benyttet dette store Interval til at forsvinde. Men nej, han var stadig optaget af at bore sig ud - den fejle Vej. Skønt fejle - for Bagvejen var der bundet med stærke Snore. Altsaa blev Rusen løftet op af de to Præster, baaret som en Kiste med det vordende Lig allerede lukket inde i sig, mens Naturens muntre Søn smed sin Bøsse fra sig i en hed Erklæring om, at til denne Udæskning af Skæbnen rakte han ikke Haand; med Klaus under Armen og den anden Haand i Bukselommen stod han haanende Afstand og fulgte Spillets sidste Akt: Rusen blev sat ned i tilbørlig Afstand fra Plantagen, Fuchs faldt til Ro og sad stille og skæbnehengiven og ventede paa, hvad der skulde ske, begge Rusens Døre skubbedes forsigtigt op, Udgangen var fri, to Storjægere stod rede med 4 skarpe Skud i de løftede Geværer, Mikkell stirrede vantro paa den frie Passage, jo, det var rigtigt, der var ingen Fejltagelse mulig, og han gled ud og satte Kurs mod Træerne, og saa begyndte Bøsserne at knalde, første bang, andet, tredie, han fortsatte sin Sliden ubekymret og uhindret, saa kom det fjerde bang, Mesterskuddet, ogsaa forbi, blankt forbi, og det skønne, stærke Bytte havde Raad til et ekstra Sving hen over Marken og saa et Spring ind mellem Træerne - borte.

KAJ MUNK